Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Pisica Miau

Luiza-Alexandra Potecă

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Cuprins

Introducere / 5

01 Despre cum am ajuns stăpâna casei / 7

02. Despre cum m-au pierdut / 11

03. Cum am cucerit o inimă bătrână / 15

04. Despre intrusul din casa mea / 19

05. Programul meu / 23

06. O pisică educată / 27

07. Despre obiceiurile mele / 31

08. Miau și Bella / 35

09. Scrisoarea lui Miau / 39

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

01.

Despre cum am ajuns stăpâna casei

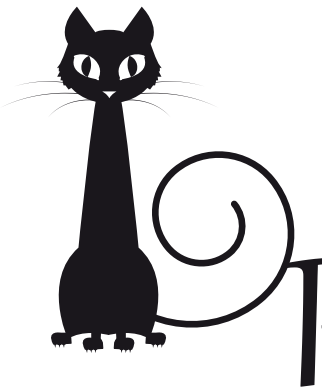

Proprietarii mei încă nu își dau seama, dar eu sunt stăpâna acestei case. Ei încă cred că eu sunt animăluțul și ei șefii, dar, bineînțeles, se înșală. Să vă explic de ce. Dacă băiatului îi este cumva foame, nu mă interesează. Eu dorm liniștită. Dacă fetei îi este cumva rău, eu dorm liniștită. Iar dacă mama este supărată și îi ceartă pe cei 2 copii, eu dorm liniștită. Dar dacă mie îmi este cumva foame rău sau sunt supărată, nimeni din casă nu poate sta liniștit. Mai ales să doarmă! Păi, acum ziceți voi, cine este șeful?

Și acum să vă povestesc cum am ajuns dintr-un biet pui o adevărată divă. Prin luna mai a anului trecut mă aflam la fosta mea locuință alături de mămica mea și de cei 3 frățiori ai mei. Aveam culcușul

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

într-un pod în care intra ploaia și de obicei ne certam pe mâncare. Mama noastră nu prea mai avea grijă de noi iar majoritatea zilei o petreceam plimbându-ne prin curtea casei și sărind pe scări.

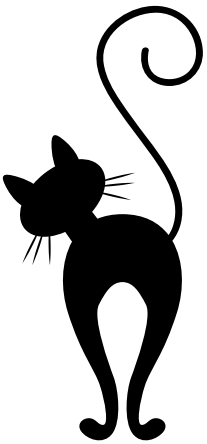

Dar asta nu înseamnă că nu ne distram grozav. Dis-de-dimineață începeam tărăboiul. Alergam porumbeii din pod, îi trăgeam de pene sau pur și simplu speriam vrăbiile care se apropiau de culcușul nostru. Ne jucam leapșa și ne dădeam de-a rostogolul până ni se înnegrea blănița. Ei bine, lui Rotofei, care era oricum negru, nu prea mai avea cum să i se înnegrească.

Dar, într-o seară în care ne învârteam în jurul unei mese pe care fosta mea stăpână așeza cești cu un lichid negru, iată că două persoane necunoscute sunt invitate să ia loc. Mereu când are vizitatori, stăpâna se laudă cu noi, așa că iată-ne cerșind atenție de la fata care stătea pe marginea canapelei.

Și cum stăteam noi cu urechile ciulite, poate, poate primim ceva de păpat, aud fata cum întreabă dacă primește un pisoiaș. Acum și eu, și fratele meu, care eram lângă ea, ne uitam nedumeriți. Și deodată simt cum sunt ridicată ușor de la pământ. Pisoiașul ales eram eu!

Deci, iată-mă urcată în mașină. Pe locul din față, căci fără doar și poate de astăzi deveneam o doamnă. Și după un drum scurt în care am tot

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

încercat să mă uit pe geam, am ajuns la noua mea căsuță. Primul compliment pe care l-am primit de la bunicul stăpânei mele aproape m-a făcut să plâng. M-a numit „pisoi pricăjit și urât". Bine, bine, știam și eu că eram murdară și că aveam o rană la ochișorul drept, dar de aici până la a mă face urâtă... Nici tu nu ești vreo frumusețe, moșule!

Și cum stăteam eu ghemuită în brațele fetei, am și adormit. Cred că a trecut ceva vreme până m-am trezit, dar cert este că mă aflam în mijlocul unui pat imens iar afară părea a fi destul de întuneric. Iar după ce am primit ceva de mâncare am adormit la loc, știți și voi, pisoiașilor mici le place foarte mult somnul. Foarte, foarte mult!

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Pisica Miau

LUIZA-ALEXANDRA POTECĂ

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

02.

Despre cum m-au pierdut

Voi, dragilor, aveți idee cât de mic este un pisoi mic? Ei bine, foarte mic! Și ce înseamnă un pisoi foarte mic? Un pisoi care se poate ascunde foarte ușor. Și mai ales unul pe care îl pierzi chiar mai ușor. Povestea pe care vreau să o împărtășesc cu voi este despre cum stăpânii mei m-au pierdut la câteva zile după ce m-au luat la ei acasă. Foarte grijulii, nu-i așa? Ei bine, poate a fost un picuț și vina mea... dar numai un picuț.

Totul a început cu mine somnoroasă și cu stăpâna mea, care închidea ușa camerei spunând să fiu cuminte, să nu stric ceva sau să cad pe după pat. De parcă aș fi făcut așa ceva! Ei urmau să plece la cumpărături iar eu am continuat să visez în continuare cum puneau în coșul de

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

cumpărături câteva pliculețe cu mâncare pentru pisici. Și niște parizer. Cred că pentru prânz ar fi suficiente două-treisprezece felii.

După ce am mai stat eu prin pat vreo jumătate de oră, m-am gândit că ziua de azi este o ocazie nemaipomenită pentru a explora camera în care locuiesc. Am dat vreo 3 ture de pat încercând să mă hotărăsc de unde anume să încep. Să mă uit pe fereastră sau să urc pe șifonier? Of, ce decizii grele trebuie să ia un biet pisoi...

Și în final m-am decis asupra ferestrei. Și hopa jos din pat. Și hopa sus pe o cutie, și hopa sus pe a doua și pe calorifer. Și încă un pic. Gata! Un pisoi pe un pervaz. Deci, ce e pe stradă? Niște pomi, câteva flori, doi copilași. Aoleu! Un câine! Repede, jos!

După ce m-am dat jos am realizat ce pisoi bleg sunt, câinele nu poate ajunge aici. Ei, asta e o ocazie de neratat. M-am urcat înapoi la fereastră și, ca orice pisoi inteligent... am început să scot limba la cățel. Și să râd de el. A fost amuzant o perioadă scurtă, vedeți voi... se pare că nici nu mă putea auzi și nici nu se întorcea să mă vadă.

Cum soarele bătea fix în direcția geamului, pervazul era destul de cald. Și în plus, razele soarelui îmi mângâiau blănița, am zis că e timpul pentru un somnic.

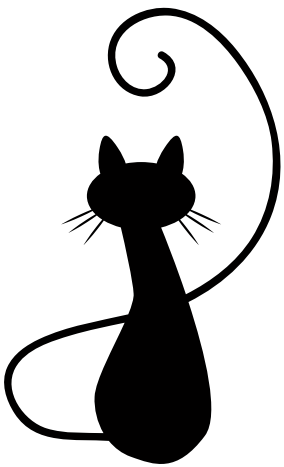

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

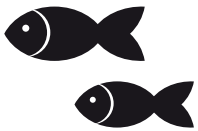

Nu știu cât a durat până să mă trezesc. Știu doar că soarele intrase în nori. Bun, deci să îmi continui exploratul. Următoarea mea oprire a fost sertarul de cărți. Am intrat în primul raft, cel mai de jos. Să nu uităm totuși că sunt un pisoi mic. Și m-am tot plimbat printre numeroase dreptunghiuri colorate. Voi, dragilor, probabil că nu aveți habar, dar noi, pisicile, învățăm încă de mici să citim. Am învăța și să scriem, dar nu prea putem ține stilourile în lăbuțe. Mai bine ați inventa niște stilouri pentru pisici.

Cum mă plimbam eu printre cărți, m-am apucat să citesc toate titlurile cărților, până m-am oprit la cartea *Puterea lui Miau*. Minune! O carte despre mine! Și eu abia am împlinit o lună și jumătate. Sunt deja o vedetă. Dar, în încercarea mea de a trage cartea din teancul în care se afla... le-am prăbușit pe toate. Păzea! Cade!

Să fi trecut ceva vreme până am avut curaj să îmi iau lăbuțele din cap. Cine a zis că noi, pisicile, avem nouă vieți a avut dreptate. Când am ridicat căpșorul să văd ce s-a întâmplat am descoperit că eram blocată! Cărțile căzuseră în așa fel încât formau o micuță închisoare. Deci închisoare pentru pisici puteți să faceți! Dar stilouri pentru pisici? Nu, evident că nu.

Cum era întuneric și nu puteam să ies, am decis să îmi continui somnul pe care îl începusem pe pervaz. Câteva ore mai târziu am fost trezită

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

de niște strigăte. *Miau! Miau! Miau!* Stăpânii veniseră acasă. Hei! Voi! Aici sunt. Chiar aici, sub acest morman de cărți. Ajutor!

Pe vremea când avea loc această întâmplare eram un pisoi foarte, foarte mic. Ca urmare, aveam un glas foarte, foarte subțire. Și nu prea mă auzea nimeni. Deci, am făcut ce ar fi făcut oricare alt pisoiaș în locul meu. M-am culcat la loc. Doar nu erau să mă lase aici, măcar așa trecea timpul mai repede. Și în plus... îmi era atât de somn!

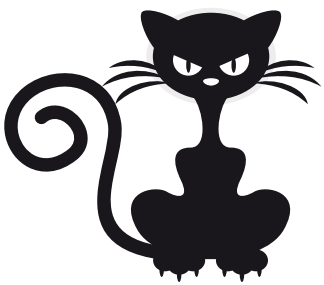

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

03.

Cum am cucerit o inimă bătrână

Dragii mei,

Știți poveștile acelea pe care vi le citesc părinții atunci când sunteți micuți, povești în care personajul cel mai urât și cel care la prima vedere părea foarte rău se dovedește, de fapt, a fi cel mai bun din poveste? Ei bine, eu una nu credeam în ele până când nu mi s-a întâmplat chiar mie o altfel de pățanie, care m-a surprins cu adevărat, dar care m-a și bucurat foarte mult.

Cu luni în urmă, când am venit pentru prima oară acasă, căci acum acest loc care îmi fusese străin a devenit casa mea, bunicul fetei nu m-a plăcut și m-a numit „pisoi pricăjit". Și din ziua aceea pot spune că l-am urât. Cum am mai spus, nici el nu era o frumusețe.